

[Aksel Larsen.]

naturligvis — bestemme, at dette Mindretal af Forbundets Medlemmer skulde have denne Lønreduktion.

Nu skal det gøres i udvidet Format, og Forligsmanden skal foretage denne Sammenkobling, og naturligvis er han i Stand til at foretage Sammenkoblingen paa en saadan Maade, at han er sikker paa altid at faa et Flertal for sit Forslag. Intet som helst hindrer det, heller ikke Socialministerens tidligere Bemærkning om, at det er han sagligt ikke berettiget til, for det er ikke saglige Hensyn, der er afgørende, naar saadanne Kampspørgsmaal staar paa Dagsordenen.

Netop denne Bestemmelse i Forslaget er for os vital, og det er derfor, vi er Modstandere af den, fordi den fratager Arbejderne Selvbestemmelsesretten, fordi den i langt højere Grad end hidtil gør Fagforeningerne til et Underorgan under den kapitalistiske Stat og derved bevirker, at Fagforeningerne ikke længere er i Stand til at opfylde deres Funktioner som Arbejdernes Klasseorganisationer. Jeg tror, det er let forstaaeligt for enhver Arbejder og ogsaa for enhver, som har blot lidt socialistisk Tankegang.

Naar Ministeren afviser vort Ændringsforslag ikke alene faktisk, men ogsaa principielt, saa skyldes det simpelt hen kun det, at Ministeren har det, som ledende Socialdemokrater har det nu om Stunder, at det er Hensynet til det bestaaende Samfund, der er alt, og Hensynet til Arbejderne intet. Den højtærede Minister ryster paa sit højtærede Hoved og kan ikke forstaa det, men det kan Arbejderne udmærket godt forstaa. Vi fik af Voldgiftsretten i Aarhus at vide, at naar de, der har valgt Byraadsflertallet i Aarhus, stiller Krav, saa er det Byraadsflertallet, der, under Hensyn til Byens Økonomi og ikke til de arbejdsløse, skal afgøre, om Kravene skal imødekommes. Paa samme Maade bliver Problemet opstillet her. Det er Hensynet til det regerende Samfund, som Regeringen repræsenterer, og ikke Hensynet til de Arbejdere, der har valgt Regeringen og dens Partifæller her i Salen.

Dermed er Principperne blevet belyst og Grænserne trukket op. Det er en Bekræftelse af det, vi har sagt, og jeg kan derfor kun slutte med at sige, at hvad enten man gennemfører dette Lovforslag eller ikke, er det ganske givet, at man ikke har neddæmpet Klassekampen i Danmark, for det lader sig ikke gøre. Kampen for forbedrede Løn- og Arbejdsvilkaar og An-

grebet mod Arbejdsgiverne vil blive ført uden Hensyn til denne Lovgivning.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for Venstre har paa Grund af sin ikke særlig omfattende parlamentariske Virksomhed faaet den mærkelige Idé, at han ved Hjælp af sit indsmigrende Væsen og sin forførende Form skulde kunne opnaa en Ændring i en Betænkning, om hvis Indhold der har været forhandlet en Maa-ned i Udvalget. Dette Haab er forfængeligt og gør ikke det ærede Medlems Indsigt i parlamentariske Forhold synderlig Ære. Ikke desto mindre kunde det ærede Medlem jo godt trods disse iøjnefaldende Mangler have Ret i Realiteten; men det har han heller ikke.

Det ærede Medlem mener, at Flertallet, derunder altsaa ogsaa Socialministeren, skulde lade sig formilde, naar der i Ændringsforslaget til § 2 blev indført Udtrykket „saa vidt muligt“. Det vil altsaa sige, at Forligsmanden kun skulde fremkalde de Oplysninger fra andre Lande, som det var muligt at faa. Nu er det ærede Medlem med sin omfattende Indsigt sikkert ikke uvidende om, at der fra ældgammel Tid, i hvert Fald i den latinske Kultur, er et Ord, der hedder: *impossibile nulla est obligatio*, det vil sige, man har aldrig nogen Forpligtelse til det umulige. Nu, da det ærede Medlem foreslaar, at Forligsmanden kun skal indhente de Oplysninger, der er mulige, og ingen af os andre i vor vildeste Fantasi havde tænkt sig, at han skulde indhente de Oplysninger, det ikke var muligt at faa, er Realiteten i dette Ændringsforslag ikke i Stand til at paavirke i hvert Fald mig, og jeg tror at turde garantere: heller ikke Flertalspartierne i øvrigt.

Jeg beklager altsaa, at det ærede Medlem har udfoldet saa megen Ynde for at opnaa et saa ringe Resultat. Og hvis det ærede Medlem endelig vilde have stillet et Underændringsforslag, ved jeg ikke, hvorfor han ikke har valgt det af Venstre særligt yndede Udtryk: „saa vidt gørligt“, som forekommer i Ændringsforslag Nr. 2, bl. a. ogsaa for at undgaa, at Fortolkeren, altsaa i Øjeblikket undertegnede, skulde komme ind i uoverstigelige Vanskeligheder ved Afgørelsen af, hvad det betød, at der stod „saa vidt muligt“ i den ene Paragraf og „saa vidt gørligt“ i den anden Paragraf, fremkommet som Ændringsforslag fra det samme sprogkyndige Parti. — Men jeg maa altsaa afvise det.

Efter det ærede Medlem Hr. Ragers